

rette Sted at tale om Fordelingen af Udgifterne. Derimod maa man være klar over, at man ikke kan blive ved at møde med Krav baade paa Stat og Kommune, uden at man er klar over, hvor man skal tage Pengene til Udgifterne fra, hvor man vil finde Dækning. Jeg er fuldstændig klar over den Udvikling, som den højtærede Indenrigsminister pegede paa i de vedkommende Skatter gennem de senere Aar, men jeg tror rigtig nok, at den højtærede Indenrigsminister ved nærmere Undersøgelse vil finde, at disse Penge er haardt beslaglagt, og at der er Brug for dem i Statshusholdningen lige saa vel under denne Regering, som der var det under de foregaaende.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Holger Larsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1925 til 31. Marts 1926.

Forhandlingen genoptoges.

Johannes Lou: Det var med megen Glæde, jeg hørte det ærede Medlem Hr. N. Neergaards fortræffelige Tale forleden Dag. Jeg har, vil De forstaa, i særlig Grad glædet mig ved, at det netop var ham, der krævede Aktivitet i det Spørgsmaal, der sikkert er det vigtigste i denne Rigsdags-samling, Valutaspørgsmaalet. Derimod var det naturligvis med mindre Glæde, jeg hørte et andet æret Medlem af Partiet Venstre kræve Aktivitet i et andet stort og vigtigt politisk Spørgsmaal, nemlig Grundskyldsspørgsmaalet, et Spørgsmaal, i hvilket det ærede Medlems tidligere Indenrigsminister

dog stadig har vist en behagelig og forstandig Inaktivitet.

Af gammel Vane var det første, jeg skulde læse saavel i Statsregnskabet som paa den forelagte saakaldte ærlige Finanslovsforslag, hvorledes det gik med Statsdriften af „vort Hovederhverv“ „Faurholm“ og „Trollesminde“. Hvad jeg ventede at finde og fandt i Statsregnskabet, var, at det Overskud, som var budgetteret i den forrige Finanslov, som sædvanlig var fuldstændig forsvundet. Derimod glædede det mig selvfølgelig ved den stadig ærlige Finanslov, at man nu virkelig her var kommet til Erkendelse af, at Statsdriften af Faurholm og Trollesminde ikke kunde opretholdes som givende Indtægt og derfor paa Finanslovsforslaget er budgetteret med et virkeligt Underskud paa 31 000 Kr. Men naar man er saa ærlig, maa man ogsaa gøre det næste Skridt, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at der nu gøres Alvor af, at Staten skiller sig af med disse to Gaarde, saaledes at de efter at være gaaet over i Privatdrift atter kan blive indtægtgivende for Staten. Vort private Landbrugs Rentabilitet vil her i Statsdriften af vort vigtigste Hovederhverv have en saa slet Vejleder, at Regeringen ogsaa af den Grund maatte skille sig af med disse to Gaarde; og skulde jeg tilraade den højtærede Landbrugsminister at søge Raad, tror jeg, han hos den højtærede Trafikminister vil kunne faa den bedste Vejledning netop paa dette Omraade med Hensyn til, hvor uøkonomisk al Statsdrift er og i særlig Grad paa det vigtigste af alle vore Erhverv, Landbrugets Omraade.

Medens jeg er ved den højtærede Landbrugsminister, skal jeg tillade mig at takke ham, fordi han vil ændre den Jagtlov, vi sidst har vedtaget, og jeg haaber, at denne Ændring maa gaa i to Retninger. For det første, at den maa udvide Retten for de erhvervsdrivende Jægere — jeg tænker her i særlig Grad paa Fiskerbefolkningen —, ligesom jeg ogsaa ønsker, at vi, der ikke er Jægere og aldrig har en Bøsse i Haanden, maa beskyttes gennem en Ansvarsforsikring overfor alle dem, der løber med Bøsser. Hvis man vil undersøge Aviserne, vil man se, hvorledes alle disse Jægere — det være sig Erhvervs-